

*Hans Schmidt* (SI) gik ligeledes imod konventionen. Efter hans opfattelse var man kommet „ind i en blindgade; vejen over det lille frihandelsområde kan ikke føre til en bedre europæisk løsning, hvad enten der så tages sigte på det store frihandelsområde eller på det store europæiske økonomiske fællesskab. Det skulle da være på den indirekte måde, at blindvejen derved bliver konstateret og valget gjort lettere, fordi det bliver så meget mere indlysende, på hvilken måde det da må ske.“ Spørgsmålet var blot, hvor stor en skade der skulle ske, før det blev helt indlysende, at vejen måtte vendes. Man burde stræbe efter at få tilvejebragt et europæisk tariffællesskab. „For mig at se er dette forbund, som man også kan kalde det, acceptabelt for både de seks og de syv — selvfølgelig ingen undtaget, heller ikke England. Da er blot formen en anden, og den bliver påtvunget af de faktiske forhold, som jeg også har gjort rede for. Men når England nu ikke vil gå med hertil, hvad så?“

I modsætning hertil fandt *Aksel Larsen* (SF) det rigtigt at ratificere konventionen, idet han på den ene side måtte gå imod en tilslutning til de seks og på den anden side ikke mente, at Danmark kunne stå alene. „Men så er der de syv. Ja, for de syvs vedkommende er det for mig spørgsmålet, om vi har valgt eller skaffet os et tåleligt godt udgangspunkt, og det mener jeg vi har. Det tæller for mig, at de syv landes frihandelsområde ikke er en statspolitisk blok, og at det enkelte medlemsland selv kan bestemme sine todsatser over for øvrige lande. Det tæller for mig, at som medlem af de syv er vi ikke underkastet diktatur fra nogen stormagt, men at ethvert enkelt medlemsland i de syv tværtimod i alle vigtige spørgsmål har vetoret i ministerrådet. Jeg anser det for uheldigt, jeg anser det for urigtigt og urimeligt, at landbrugsvarer ikke bliver restriktionsfri i de syv landes frihandelsområde. Det er principielt stridende mod frihandelsideen. Imidlertid synes jeg, at efter alt, hvad vi kan regne med, er vort marked for landbrugsvarer nogenlunde sikret i de syv, og dér er det langt større end i det usikre marked hos de såkaldte seks.“

*H. C. Toft* (KF) kunne ikke følge sit parti i denne sag. Han fandt resultatet af de aftaler, der var truffet med England, utilfredsstillende, hvilket nærmere begrundedes, og udtalte videre: „Når vi så derudover ser hen til den diskriminering, som danske landbrugsvarer vil komme ud for på fællesmarkedet, risikoen for efterhånden at blive helt udelukket, da finder jeg, at vi ved indrepolitiske foranstaltninger burde have udvirket, at landbruget fik en bedre udgangsposition, et bedre konkurrencegrundlag, at vi burde have bragt omkostningsniveauet ned gennem nedsættelse af ejendomsskatterne til staten og til amtet. Dermed ville vi have styrket landbrugets konkurrenceevne, landbrugets muligheder for salg og derigennem også muligheden for at øge eller bevare nationalindkomsten.“